

Παρακλητικός Κανών εις την Υπεραγία Θεοτόκον την Παραμυθίαν

Εὐλόγησαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τον ΡΜΒ' (142) Ψαλμόν.
Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ
σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ
δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ
ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου, ἐκάθισε μέ ἐν
σκοτεινοῖς ὡς νεκροῦς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἔπ' ἐμέ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοί
ἐταράχθη ἡ καρδίᾳ μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πάσι τοῖς
ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς
χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρος σοί. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε
τὸ πνεῦμά μου μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἅπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι
τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἄκουστόν ποιήσον μοί τὸ πρῶν τὸ ἔλεός σου,
ὅτι ἐπὶ σοῖ ἤλπισα γνώρισον μοί, Κύριε, ὁδόν, ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἦρα
τὴν ψυχὴν μου ἐξελοῦ μέ ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, ὅτι πρὸς σέ κατέφυγον.
Δίδαξον μέ τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σύ εἶ ὁ Θεὸς μου τὸ πνεῦμά σου τὸ
ἀγαθὸν ὁδηγήσει μέ ἐν γῆ εὐθείᾳ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις μέ,
ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου
ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθροὺς μου καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν
μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχ. α΄. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος β΄. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτοῦς.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος γ΄. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.
Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἶτα τὰ Τροπάρια.

Ἦχος δ΄. Ο ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς. Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα. σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων. μή ἀποστρέψῃς σούς δούλους κενούς. σε γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Δόξα.

Τῆς ποιμένης κυκλωθείσης ὑπὸ τῶν πολεμίων, καὶ τῶν διωκτῶν ὑλακτούντων κατὰ τῶν σῶν προβάτων, προσεῖπας τῷ δούλῳ σου Ἀγνῆ, καθ' ὕπαρ φωνήσασα αὐτῷ. διὰ τοῦτο καὶ χορεῖται τῶν μοναστῶν, σοι κράζουσι Θεοτόκε. Δόξα τῇ ἀντιλήψει σου Σεμνῆ, δόξα τῇ προστασίᾳ σου, δόξα Παραμυθία, σοὶ μόνη Πανύμνητε.

Καὶ νῦν.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. εἰ μή γὰρ σύ προΐστασο πρεσβεύουσα, τις ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τις δε διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σου. σούς γὰρ δούλους σῶζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν΄ (50) Ψαλμός.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τό πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου, ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τό πονηρόν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις

ἐκίσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τό πρόσωπόν Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τό Πνεῦμα Σου τό Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς Σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ ἐπιστρέψουσιν. Ῥῦσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου τὴν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τό θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Εἶτα ὁ Κανῶν

Ῥδὴ ἀ'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγράν διοδεύσας.

Πανύμνητε Δέσποινα Μαριαμ, παράσχου μοι χάριν, ὅπως στέψω χρεωστικῶς, ἀσμάτων τοῖς ἄνθεσιν εἰκόνα, τῆς σῆς μορφῆς, Παραμυθία μου.

Κυρία τοῦ Ἄθωνος κραταιᾶ, προστάτις καὶ σκέπη, ἐξαιρέτως δε τῆς Μονῆς, Μεγίστης κλεινῆς Βατοπαιδίου, τούς παροικοῦντας ἐν ταύτῃ περίσωζε.

Ὡς πάλαι τὴν ποιμνὴν σου θαυμαστῶς, ὦ Παραμυθία, διασώσασα ἐκ ληστῶν, καὶ νῦν ὡσαύτως δονουμένους, τῇ μεσιτεῖᾳ σου λύτρωσαι Δέσποινα.

Ἐκ νόσων σκανδάλων καὶ πειρασμῶν, περικυκλωθέντες, τῇ εἰκόνι σου ὡς εἰκός, προσπίπτομεν Δέσποινα βοῶντες, Παραμυθία ἀπάλλαξον τάχιστα.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Βουληθεῖς ὁ Υἱός σου, Θεοχαρίτῳτε Δέσποινα, βίον μοναστῶν ἀμελούντων, τούτου προστάγματα, ἐπανορθώσασθαι, δεινῶν βαρβάρων τὰ στίφη, κατὰ τῆς Μεγίστης σου Μονῆς ἀπέστειλε.

Διὰ τοῦτο Παρθένε, σύ ἀπωθήσασα ὄλεθρον, πάση μητρικῇ παρρησίᾳ, χρωμένη

ἔσπευσας. εἰ καί ὁ Κύριος, αὐτοῦ τήν χειῖρα ἐκτείνας, σοῖς ἀχράντοις χεῖλεσι, πάλιν ἐβόησας.

Παῦσον Μητηρ φωνοῦσα, ὁ σός Υἱός ἔλεγεν. ἀλλά σύ Παρθένε καί πάλιν, τρίτον ἐφώνησας, παραμυθήσασα, πᾶσαν τήν Ποίμνην σου Κόρη. Ὅθεν πάντες κρᾶζομεν, Δέσποινα, χαῖρε σοι.

Σύ ὑπάρχεις Παρθένε, πάντων ἡμῶν στήριγμα, σκέπη καί προστάτις καί ρύστις, πάσης κακώσεως, καί πρέσβυς ἄριστος, πρὸς τόν Υἱόν καί Θεόν σου, φύλαξ καί ὑπέρμαχος Βατοπαιδίου Μονῆς.

Διάσωσον ἀπό κινδύνων τούς δούλους σου Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεόν εἰς σε καταφεύγομεν, ὡς ἄρρηκτον τεῖχος καί προστασίαν.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπί τήν ἐμήν χαλεπήν τοῦ σώματος κάκωσιν, καί ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τό ἄλγος.

Αἴτησις καί τό Κάθισμα.

Ἦχος β'. Τά ἄνω ζητῶν.

Πρεσβεῖα θερμῆ καί τεῖχος ἀπροσμάχητον, ἐλέους πηγῆ, ἡμῶν τε παραμύθιον, ἐκτενωῶς βοῶμεν σοι. Θεοτόκε Δέσποινα πρόφθασον, καί ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ἡ μόνη προστάτις τοῦ ποιμνίου σου.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἄνεδειχθη Πανάχραντε, ὁ Ναός σου οὖτος τῆς θείας Χάριτος, οἰκητήριον κοσμούμενος, τῆς σεπτῆς εἰκόνας ἐκτυπώματι.

Μοναστῶν καί μιγάδων τε πάντων τά συστήματα σοι κραυγάζουσι. Παραμύθησον Μητράνανδρε, πειρασμῶν παντοίων τούς οἰκέτας σου.

Τῆς Μονῆς σου οἱ τρόφιμοι, χαίροντες σκιρτῶντες καί ἀγαλλόμενοι, καθ' ἐκάστην τήν εἰκόνα σου, χάριτος πληροῦνται, ἀσπαζόμενοι.

Βατοπαίδιον γάννυται, συγκαλοῦν τοῦ Ὁρους ἅπαν τό σύστημα, ὅπως ἴδη τῆς εἰκόνας σου, τήν μορφήν στραφεῖσαν καί φωνήσασαν.

Ῥδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Στάμνον Κιβωτόν, Ῥάβδον Πλάκα, θείαν Τράπεζαν, Ὁρος, Βάτον ἀκατάφλεκτον, σε Προφῆται Κόρη προκατήγγειλαν.

Ὅρος Δανιήλ ἀλατόμητον κατεΐδε σε. ἄλλος πάλιν πόκον ἔνδροσον. ἕτερος χρυσὴν λυχνίαν Πάναγνε.

Λύονται ἐν σοι, νόμοι φύσεως Πανάχραντε, μόνη τίκτεις Βρέφος ἄσπορον, Λόγον τοῦ Πατρός τόν ἐνυπόστατον.

Σῶμα καί ψυχὴν, καί διάνοιαν ἐμόλυνα, ὁ ἀνάξιος ἰκέτης σου, ὅθεν σοι κραυγάζω. Κόρη σῶσον με.

Ἰδὲ στ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Πρεσβείας σου Μαριάμ, ἐγκαίνισον τοῖς ἐγκάτοις μου, πρὸς σόν Υἱόν καί Θεόν, Πνεῦμα τό Πανάγιον. πάθος δε ὀλέθριον τῆς ἀναισθησίας, ἀποδίωξον Πανάχραντε.

Τῆς ταπεινώσεως εἶ, Παραμυθία τό σύμβολον. προσπίπτοντες οὖν ἡμεῖς, τῆ σεπτῆ εικόνο σου, ταπείνωσιν Δέσποινα διά σου αἰτοῦμεν, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβεΐας σου.

Τό Ὅρος τό θαυμαστόν, Παραμυθία τοῦ Ἄθωνος, κατέχον τὴν σὴν σεπτὴν, εἰκόνα σεμνύνεται, καί τὴν παναγίαν σου, Παναγία, Ζώνην, τῶν ἐχθρῶν φυγαδευτήριον.

Λοιμοῦ, λιμοῦ καί σεισμοῦ, πυρός μαχαίρας καί κλύδωνος, χαλάζης καί πειρασμοῦ, καί παντός νοσήματος, ῥῦσαι ὑπεράγαθε, Παναγία Κόρη, τὴν σὴν Ποίμνην ἰκετεύομεν.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τούς δούλους σου Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεόν εἰς σε καταφεύγομεν, ὡς μόνη τῶν σῶν ἡ Παραμυθία.

Ἄχραντε, ἡ διά λόγου τόν Λόγον ανερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καί τό Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία πρὸς τόν Ποιητὴν ἀμετάθετε, μή παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς. ἀλλά πρόφθασον ὡς ἀγαθῆ, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι. τάχυνον εἰς πρεσβεΐαν, καί σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν, ἡ προστατεύουσα ἀεὶ, Θεοτόκε τῶν τιμώντων σε.

Προκείμενον.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματος σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Τό πρόσωπον σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν. (Κεφ. ἀ' 39 - 49, 56)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾶσα Μαριάμ, ἐπορεύθη μετὰ σπουδῆς εἰς τήν Ὀρεινήν, εἰς πόλιν Ἰούδα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τόν οἶκον Ζαχαρίου καὶ ἠσπάσατο τήν Ἐλισάβετ. Καί ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τόν ἀσπασμόν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τό βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς. Καί ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλη καί εἶπεν· εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξί καὶ εὐλογημένος ὁ καρπός τῆς κοιλίας σου. Καί πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρός με; Ἰδοὺ γάρ, ὡς ἐγένετο ἡ φωνῇ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τά ὦτα μου, ἐσκίρτησε τό βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καί μακαρία ἡ πιστεύσασα ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρά Κυρίου. Καί εἶπε Μαριάμ· μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τόν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τό πνεῦμα μου ἐπί τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι μου· ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπί τήν ταπείνωσιν τῆς δούλης Αὐτοῦ. Ἰδοὺ γάρ ἀπό τοῦ νῦν μακαριοῦσι με πᾶσαι αἱ γενεαί· ὅτι ἐποίησε μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός καὶ ἅγιον τό ὄνομα Αὐτοῦ. Ἐμεινε δέ Μαριάμ σύν αὐτῇ, ὡσεὶ μήνας τρεῖς καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τόν οἶκον αὐτῆς.

Δόξα.

Πάτερ, Λόγε Πνεῦμα Τριάς ἢ ἕν Μονάδι, ἐξάλειψον τά πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μή καταπιστεύσης με, ἀνθρωπίνη προστασία, Παναγία Δέσποινα, ἀλλά δέξαι δέησιν τοῦ ἱκέτου σου. Θλιψίς γάρ ἔχει με, φέρειν οὐ δύναμαι τῶν δαιμόνων τά τοξεύματα. σκέπην οὐ κέκτημαι, οὐδέ που προσφύγω ὁ ἄθλιος, πάντοθεν πολεμούμενος καὶ Παραμυθίαν οὐκ ἔχω πλήν σου. Δέσποινα τοῦ κόσμου, ἐλπίς καὶ προστασία τῶν πιστῶν, μη μου παρίδης, τήν δέησιν τό συμφέρον ποιήσον.

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Πόθω καί πίστει σοι προστρέχω, παραμύθησον, Παραμυθία Κόρη, παραμύθιον σύ, Μονῆς Βατοπαιδίου, πάλαι παραμυθήσασα, μοναστᾶς ἀπειλουμένους.

Ἐλαφος γέγονα διψῶσα, τάς πηγὰς ἐκζητῶν, Παρθένε σῶν ὑδάτων. τοῦ ἐλέους τοῦ σου, ῥανίδα πότισον με, τῷ σῶ ναῶ προστρέχοντα, ᾧ σεπτῇ Παραμυθία.

Γλυκυτέρα φωνῆς τῆς ἀηδόνης, μέλι στάζουσα, ἠκούσθη ἡ φωνὴ σου, καί διέσωσε πρὶν, Μονὴν Βατοπαιδίου. ἀλλὰ καί νῦν διάσωζε, πάμφωτε Παραμυθία.

Σκεωρίας ματαίωσον Παρθένε, πονηρᾶς καί δεινᾶς, κατὰ τοῦ ὄρους Ἄθω, ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ἀφρόνως μελετώντων, Παραμυθία σώζουσα, ὃ οἰκεῖον ηρετίσω.

Ἦδὴ ἡ'. Τόν Βασιλέα, τῶν οὐρανῶν.

Ἐπί σοί χαίρει, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων, τὰ συστήματα καί τῶν ἀνθρώπων γένος. ἔψαλλον τὰ πλήθη, τῶν μοναστῶν Παρθένε.

Παραμυθίαν, ἐπαινέσωμεν πάντες, δεχομένην τῶν μοναστῶν τόν ὕμνον, καί λυτρωσαμένην, ἐκ πειρατῶν βεβήλων.

Τῶν ποιημάτων, Κόρη δεσπόζεις παντοίων, ἐπιγείων τε καί τῶν ἐπουρανίων, ᾧ Παραμυθία, κρατοῦσα θεῖον Ἴον.

Τόν Βασιλέα, τῶν βασιλέων κρατοῦσα, βασιλείας βασιλικὴν Μονὴν σου, μοναστᾶς οἰκοῦντας, Βασίλισσα ἀξίου.

Ἦδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ναῶ σου τῷ ἀγίῳ, πίστει προσιόντες οἱ διὰ σου σεσωσμένοι, Παραμυθία ἀγνῆ, τόν ταπεινόν ἡμῶν ὕμνον, σοι ἀναμέλομεν.

Βοήθησον φύλαξαι, ᾧ Παραμυθία, ἐπαγγελίας ἡμῶν ἃς ἐδώκαμεν, ὅτε τό Σχῆμα ἐλάβομεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Μονὴν σου τὴν ἀγίαν, ᾧ Παραμυθία, τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ἀπάλλαττε, ὅπως Υἱοῦ σου δοξάζεται θεῖον ὄνομα.

Περαίνοντες τόν ὕμνον, Χαῖρε σοι βοῶμεν, τῇ θαυμαστῇ σου εἰκόνι προσπίπτοντες, μετὰ δακρύων αἰτοῦντες, πταισμάτων ἄφεσιν.

Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καί παναμώμητον καί μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καί

ένδοξοτέραν άσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ· τήν άδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκοῦσαν, τήν ὄντως Θεοτόκον Σέ μεγαλύνομεν.

Καί τὰ παρόντα μεγαλυνάρια,
Τήν ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν, καί καθαρωτέρα λαμπηδόνων ἡλιακῶν, τήν Παραμυθίαν ἡμῶν τῶν παροικούντων, Μονῆ Βατοπαιδίου, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Δέσποινα καί Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δέξαι παρακλήσεις μοναζόντων τῆ σῆ Μονῆ, καί Παραμυθία γενοῦ ἡμῶν καί σκέπη, καί πρέσβυς τῷ Υἱῷ σου, ὑπέρ τῶν δούλων σου.

Νῦν καιρός ανάγκης ἦλθεν ἡμῖν, νῦν παρέστη χρεῖαβοηθείας Κόρη τῆς σῆς. λύτρωσαι οὖν πάσης ανάγκης καί κινδύνου, καί χεῖρα βοηθείας, τάχιστα ὄρεξον.

Τέτρωμαι τῷ πόθῳ σου Μαριάμ, φλέγει με ὁ ἔρωσ καθορᾶν σου τῆς ἱεράς, εἰκόνοσ Παρθένε τό κάλλοσ καί τήν δόξαν, καί κόρον οὐ λαμβάνω τοῦ μεγαλύνειν σε.

Χαῖρε Πανυπέρτιμε Μαριάμ, ἡ Παραμυθία τῆς σῆς ποιμένησ καί ἀρωγῆ, ἡ τόν Θεόν Λόγον κρατοῦσα ἐν ἀγκάλαισ. ὄν δίδου σοῖσ ἱκέταισ σεμνῆ εὐίλατον.

Κόρη πανακήρατε ἡ ἐλπίσ, τῶν ἀπηλπισμένων καί ἀντίληψισ τῶν πιστῶν, σῶσον σοῦσ οἰκέτασ ἀπό παντοίας βλάβησ, Παρθένε Θεοτόκε, Παραμυθία μου.

Νῦν εὐαγγελίζεται Γαβριήλ, τό χαῖρε κραυγάζων μετά δέουσ τῆ Μαριάμ, ὃ τοῦ ξένου τρόπου, ἐν μήτρα γάρ ἀχράντω, συνείληπται ὁ Πλάστησ, σῶζων ὄν ἔπλασε.

Ζώνη πολυτίμητε τῆς Ἄγνησ, πηγῆ τῶν θαυμάτων, καί χαρίτων ὁ θησαυρόσ, σῶσον τοῦσ σοῦσ δούλουσ, ἀπό παντοίας βλάβησ, ὡσ τῆς ζωῆσ τό σκεῦοσ, σύ περιζώσασα.

Τᾶσ σεπτᾶσ εἰκόνασ σου τῆσ μορφῆσ, τήν Παραμυθίαν προσκυνοῦμεν καί τάσ λοιπάσ, τήν Ἀντιφωνοῦσαν, τήν θείαν Ἐσφαγμένην καί τήν Παντάνασσαν.

Τοῦσ ἀσπαζομένουσ σου εὐλαβῶσ, σορόν τῶν λειψάνων, καί τελοῦντασ σου τήν φαιδρᾶν, μνήμην περιφρούρει, ἀπό πᾶσησ ανάγκησ, Εὐδόκιμε τρισμάκαρ, ἀξιοθαύμαστε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ Δωδεκάς, οἱ ἅγιοι πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβεΐαν εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (Τρίς).

Δόξα Πατρί, καί Υἱῷ, καί ἁγίῳ Πνεύματι,

καί νῦν, καί ἀεί, καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν· Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καί ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρί...

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τό ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τό θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καί ἐπί τῆς γῆς. Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῶν σήμερον· καί ἄφες ἡμῶν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καί μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλά ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστίν ἡ βασιλεία καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

καί τὰ Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β´.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τήν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπί Σοί γάρ πεποιθήσαμεν. Μή ὀργισθῆς ἡμῶν σφόδρα, μηδέ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἀλλ' ἐπίβλεψον καί νῦν ὡς εὐσπλαχνος καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν καί ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καί τό ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καί νῦν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τήν πύλην ἄνοιξον ἡμῶν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διά Σοῦ τῶν περιστάσεων· Σύ γάρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἦχος ἀ'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὴν πάντων ὑπερτέραν Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὴν Παραμυθίαν ἐν ταύτῃ, τῇ Μονῇ καὶ προστάτιδα. ὑπάρχει γὰρ φροῦδος τοῖς ἐχθροῖς, καὶ σκέπη σωτήριος ἡμῖν, διὰ τῆς αὐτῆς εἰκόνας ὡς βασιλῆς, ἐν θρόνῳ καθιδρυμένη.

Δόξα διό τῆ σῆ βουλῆ, δόξα τοῖς θαυμασίοις σου, δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς, Παρθένε, θεῖα προνοία σου.

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τα ἑξῆς

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δεῦτε τῇ εἰκόνι ἀδελφοί, τῇ θαυματουργῶ καὶ ἁγία, τῆς Θεοτόκου ἀγνῆς, δεῦτε νῦν προσπέσωμεν, δάκρυα χέοντες, καὶ ἐν πόθῳ κραυγάζωμεν, ψυχῆς καὶ καρδίας. πάσης περιστάσεως, ἡμᾶς ἀπάλλαξον, ἵνα ἐκ παντοίων κινδύνων, πάντοτε λυτρούμενοι, Κόρη, σε Παραμυθίαν ὀνομάζωμεν.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σε ἀνατίθημι, Μητέρα τοῦ Θεοῦ. φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπη σου.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν,
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.
Ἀμήν.